

цѣль. Тѣ дѣйствуваха разединено и още не съзнаваха нуждата отъ политическо дѣйствие, естествено свързано съ създаването на една народна организация.

Христо Ботйовъ разбра по-инѣкъ дѣйствиата на хайдутитѣ. Тѣ ще бждатъ органъ на „народната революция“: хайдутитѣ сж живия протестъ противъ робството, но протестътъ имъ трѣбва да се обедини, и да се корегира наспоредъ назрѣлитѣ нужди на врѣмето.

Годината, когато Ботйовъ е цалуналъ баща и майка, Добри бѣ въ Калоферъ. Слѣдъ като се подвизавалъ изъ Анадола съ Лефтера и слѣдъ убийството на послѣдния, Добри забѣгналъ та се скрилъ у другаритѣ си въ Калоферъ цѣлата зима на 1867. година. Като не го свѣртяли тѣснитѣ улици на старо-планинската столица, той излизалъ съ другаритѣ си на Мара Гидикъ, за да държи въ респектъ хорското внимание. Но позналъ Ботйовъ своя човѣкъ, позналъ и Добри своя вдѣхновителъ. Започнали се седѣнкитѣ въ кръчмитѣ и съборищата по Балкана. — Нашиятъ протестъ, казалъ Ботйовъ на Добри, трѣбва да бжде насоченъ и противъ чорбаджиитѣ и противъ турцитѣ: тѣ сж едно, — тѣ сж равно душмани на народа. Но вашата дѣятелность трѣбва да служи за примѣръ въ друго отношение: да се организира цѣлия народъ, да се дигне една голѣма народна революция, която да измете и чалмата, и калимявката, и чорбаджията. — Ако Христофоръ Петковъ бѣше държалъ единъ урокъ по политическа економия на стария даскалъ Ботю, ако той си бѣше развѣрзалъ езика повече, отколкото позволявало врѣмето и обстоятелствата прѣдъ ротитѣ, за него не сжществувалъ абсолютно никакъвъ резонъ, да не разкрие докрай душата си, цѣлото си мировъзрѣние прѣдъ народнитѣ хайдутѣ — неговитѣ надежди и опора, и прѣдъ селската младежъ, която той ще революционизира. Народнитѣ хайдутѣ, дѣйствително, бѣха хора необразовани: тѣ носѣха стихийно бунта — повече нищо. Христофоръ Петковъ пристжпилъ